

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

Sunnuntai 9.7.2017

Sunnuntain aamuseurat klo 8.00

Tuomas Juntunen

Psykoanalytikot Pentti Ikonen ja Eero Rechartt kirjoittavat osuvasti kirjassaan Häpeä ja muita tutkielmia. ”Häpeän perustyyppi on pienen lapsen vierastamisen kokemus. Kun puolen vuoden ikäinen vauva ojentaa luottavaisesti kätensä aikuista kohti ja havaitsee, ettei tämä olekaan äiti, lapsi katkaisee lähestymisen, kääntää päänsä pois päin, kätkee kasvonsa ja alkaa itkeä.”

Kesken kaiken pala nousee kurkkuun — hävettää. Hävettää oma keskinkertaisuus ja arjen alavireisyydessä möyriminen. Tunnistan erillisyyttä ja sydämen jäähtyneisyyttä. Olen liittynyt penseään, harmaaseen ja haluttomaan joukkoon, joukkoon jonka ulottumattomissa luulin olevani.

Näin kuvailisin harvakseltaan esiin nousevaa tunnetta, joka jollakin epämääräisellä tavalla on johdatellut minua erilaisissa tilanteissa elämäni aikana hengellisyyden äärelle. Taannoin lehtitelinettä penkoessani löysin vuoden mittaan sinne päätyneen Körttiajastin-seinäkalenterin sekä suurimman osan kuluvan vuoden Hengellisen Kuukauslehden julkaisuista. Lukeminen kaiken kaikkiaan oli jäänyt vähemmälle. Veisaamisenkin kanssa oli ollut hiljaista jo pidemmän aikaa. Siionin virsien vanha kulahtanut painos odotti avaamistaan piirongin laatikossa ja uusi painos oli tykkänään tilaamatta. Aikomukset Raamattuun tutustumisesta olivat jäissä nekin, vaikka c-kasettipesän täytteeksi ystävältä saatu Uusi testamentti oli jo aikaa sitten kaivettu varastosta esille tarkempaa tutustumista varten. Hengellisen elämäni vaaliminen vaikutti kaikilta osin laihemmalta kuin huonosti keitetty kahvi, jossa vesi on valahtanut porojen ohi pannuun suodatinpussin väärältä puolelta. Lehtitelin äärellä ajattelin kuluvan kesän herättäjäjuhlien tunnusta, joka ei tuntunut äkkiseltään ajatellen tutulta. Jouduin näkemään vaivaa selvittäessäni mistä virrestä löytäisin juhlatunnuksen säkeen. Lopulta Hengellisen Kuukauslehden helmikuun numerosta silmiini osui lause: ”vuosi 2017 kutsuu juhliille Ukko-Paavon virren sanoin”. Ihmettelin, koska luulin tuntevani virren. Olihan se ollut meillä Aholansaaren kolmosleirin konfirmaatiovirtenä lähes päivälleen 21 vuotta sitten tuossa viereisessä Nilsiä kirkossa. Muistan aivan selvästi, kuinka suljetulla lippuäänestyksellä valitsimme useasta vaihtoehdosta juuri Paavon virren ja sen säkeistöt yksi, kaksi ja seitsemän. Nyt pari vuosikymmentä myöhemmin, lukiessani jälleen virttä läpi, ymmärrän veisanneeni nuorena varsinkin viimeisen säkeistön sisältöä jokseenkin autopilotilla. Tarkemmin ajateltuna näin oli tainnut tapahtua viimeiset kaksikymmentä vuotta myös sen jälkeen. Lueskelin säkeitä useaan kertaan ja jostain syystä minussa resonoi erityisesti ensimmäisen säkeistön toisen virkkeen kohta: ”...ja häpeästä säästä.”

Oma elämäni on täynnä tilanteita, joissa tunnen häpeää. Päivittäin löydän itseni häpeämässä tekemisieni tähden. Vähintään yhtä usein päästän suustani typeryyksiä tai selittelen häpeissäni tekemättä jättämissiäni. Tuon tuosta puhun itseäni ulos tilanteista, joista olen selvästi ollut vastuussa ja vastuut ovat jääneet hoitamatta. Häpeän huonoa pärjäämistäni enkä jaksaisi millään vastata ympärillä velloviin odotuksiin. Tunnistan häpeän hiippailevan kintereilläni vähäpätöisissäkin tilanteissa. Vaikkapa ihan vaan kertoessani

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

edellisyön jääkiekkokierroksesta asiasta jokseenkin vähemmän kiinnostuneelle puolisololleni. Työelämä ei sekään päästä vähällä, sillä luovalle alalle tyypillisesti on suorastaan itsestään selvää työskennellä häpeän äärellä. Jokainen laulu, kirjoitettu tekstinpätkä, tanssiliike tai mikä tahansa ilmaisumuoto ovat jatkuvan tarkastelun alla ja alituisesti vaanivan häpeän tunteen värittämää.

On olemassa kuitenkin yksi, joka ei lopultakaan kysy, kuinka paljon tekemiset tai tekemättä jättämiset meitä hävettivät; kuinka paljon typeryyksiä suustamme pääsi, millaisia selityksiä annoimme vastuista luistaessamme. Pärjäsimmekö ensinkään — jaksoimmeko? Hän on se, jonka me kaikki tunnemme. Hän säästää meidät häpeältä käymällä itse kaikkein suurimpienkin häpeäntunteidemme taakse. Hän altistaa itsensä häpeämään puolestamme, vaikka emme sitä pyytäisi saati ansaitsisi. Hänen puoleensa me puolivuotiaan vauvan tavoin käännyimme vierastamaan maailmaa, jota emme omaksemme tunnista. Maailmasta, josta emme kaiken myllerryksen keskellä itseämme löydä. Ja juuri silloin, kun pienen vauvan tavoin omalla eleellämme katkaisimme lähestymisemme maailmaa kohti, käännyimme pois päin ja alamme itkeä. Juuri silloin eteemme on tullut Hän, joka armollaan uudisti meidät eilen, uudistaa tänään ja tulee uudistamaan myös huomenna.